

GALAKTIKA

410. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

VERNOR
VINGE

HUSZÁR
KARINA

TEM // MUND // PRIEST
// STABLEFORD // TAKÁCS
// BROWN // GÁRDONYI

SÜLLYEDŐ VÁROSOK

A FÖLD ŐSI EXTRÉM MÁGNESES TERE

A LEGNAGYOBB FEKETE LYUK A TEJÚTON

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1490 Ft**
HAVONTA

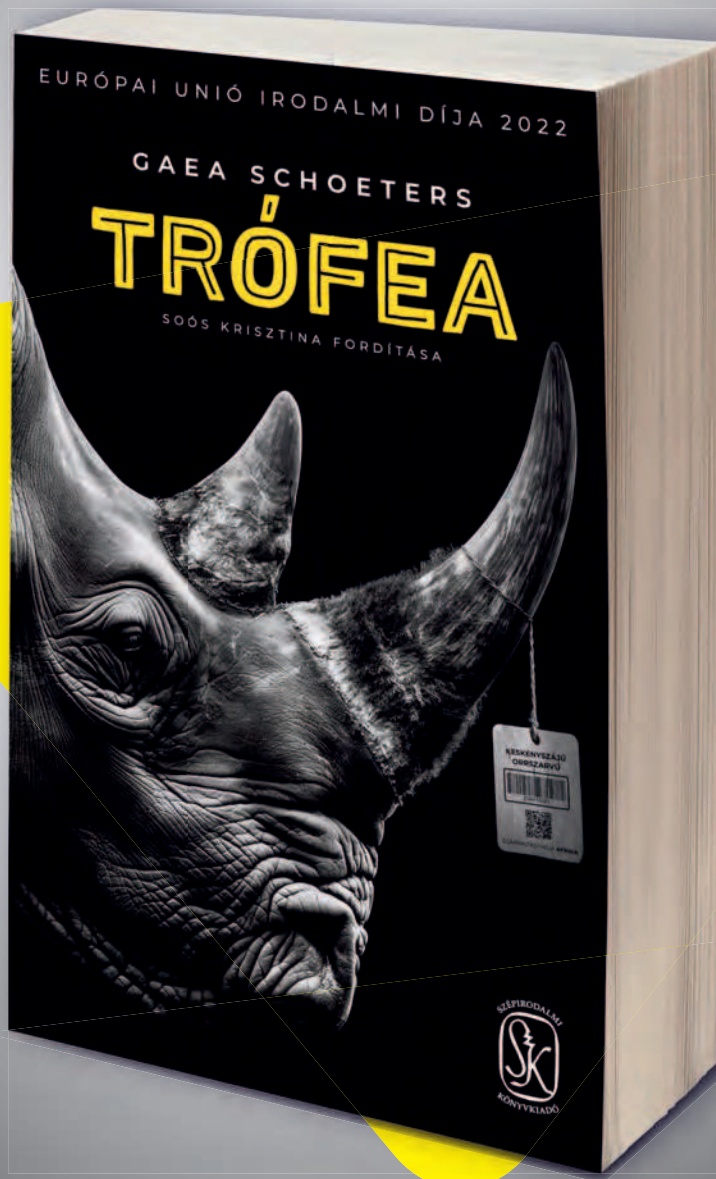

ÁRA: 1995 FT // 8 €

ÓDA AZ ÉRINTETLEN TERMÉSZETHÉZ

KERESD A GALAKTIKABOLTON!

Co-funded by
the European Union

RENDELD MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A Z SF NEM IS olyan fiatal irodalmi forma már. Az úttörők, mint Verne és Wells rég eltűntek az élők sorából, és a nagy öregek közül szintén csak hírmondónak maradt egy-kettő. Lezárult az életműve Asimovnak, Bradburynek, Clarke-nak, Heinleinnek, Le Guinneknak, Lemnek, a Sztrugackij fivéreknek és talán a szívünknek legkedvesebb Zsoldos Péternek is. És ők csak kiragadott példák egy egyre hosszabbra nyúló listáról. Néhány esztendeje pedig már olyan idők járnak, hogy a modern SF nagy alakjai is fogyatkozni kezdtek, akik az 1960-as évek közepétől publikáltak. Akik megjárták az újhullámos csatározások frontvonalát, vagy épp az összecsapásoktól félrehúzódnak dolgoztak újító gondolataikon.

Mostani lapszámunkban kedvelt irodalmunk három nagy formátumú alakjától kell elbúcsúznunk. Mindhárman sokat tettek hozzá a SF mai arculatához, és már életükben klasszikusokká váltak. Vernor Vinge a tudományos tényekhez leginkább ragaszkodó „hard” irányzat mestere volt, egyforma hitelességgel írt a virtuális világokról és a csillagközi utazásokról. Christopher Priest sokkal nehezebben definiálható szerzőként az elme játékaikat űzte mesteri fokon, függetlenül a tematikus besorolástól. Brian Stableford ugyanakkor íróként is jelentős munkássága mellett szerkesztőként és teoretikusként alkotta a legnagyobbat, ráadásul remek fordító volt.

Ők hárman hagytak itt bennünket most rövid időn belül, és hiányukat hosszasan érezni fogjuk. Magyarul mindannyiuk életműve rendkívül hiányos, bőven lenne még mit bepótolni. Úgy gondoltam, legillőbb, ha egy-egy, most először lefordításra kerülő novellával búcsúzzunk el tőlük. Csodáljuk tovább tehetségüket, és emlékezzünk rájuk!

(Lapzártánk utolsó perceiben érkezett a hír, hogy az irodalom egy újabb nagy alakja távozott: Paul Auster. Ő sosem számított kimondottan SF-szerzőnek, mégis jó néhány művében jelen volt a fantasztikum, annak legkülönbözőbb formáiban. Úgyhogy ennek a pár sornak határozottan itt a helye.)

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Simó Nikolett**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szekesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban: www.pannonia.ca** // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

NOVELLÁK

- 6 Vernor Vinge:** Bombariadó
20 Steve Rasnic Tem: Szivárgások
34 Mund Katalin: Bódhiszattvák
40 Christopher Priest: Prostick
52 Huszár Karina: A férj
60 Brian Stableford: Két világ legjava
77 Takács Alexandra: Visszhang
98 Fredric Brown: Zaftstekkerék
107 Gárdonyi Géza: Utolsók

CIKKEK

- 16 Fókusz
 31 Zöld jövő
 32 Film
 48 Intelligens dizájn
 55 Zöld jövő
 56 Zene
 72 Film
 76 Kapcsolatfelvétel
 92 Képregény
 106 Planetológia

GALAKTIKA XL

- 115 Tomasz Kołodziejczak:** A szépség és a graf
161 Tomasz Kołodziejczak: Kígyóbolygó
192 Tomasz Kołodziejczak: Zero Waste (H 2.0)
201 Tomasz Kołodziejczak: életrajz

16**31****32****55****106**

FEDEZD FEL A HAZAI SF-ET!

VÁLASSZ 3 KÖNYVET MOST CSAK 6990 FT-ÉRT!

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. MÁJUS 1–31.
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

HUGO-
DÍJAS SZERZŐ

LOCUS-
KÖZONSÉGDIJAS
SZERZŐ

JOHN W.
CAMPBELL-
EMLÉKDÍJAS SZERZŐ

LAL ELÉG JÓL EL TUDTA
KÉPZELNI, AHOGY AZ
APRÓ ELLENSÉGES
ŰRHAJÓK ÁTSUHAN-
NAK A DORVIK VADÁSZ-
GÉPEK KÖZÖTT, ÉS
RAKÉTÁKAT LŐNEK KI
A ROMBOLÓIKRA.

VERNOR VINGE

BOMBARIADÓ

LAL E'DORVIK herceg kitátotta szájnylását, és lazán piszkálgatta hegyes agyarait. Nagy megfontoltan szemügyre vette az eget, a Maelström az ég mintegy egynegyedét kitöltve ezüstös ködspirálként örvénylett előtte. Ragyogását a zenit közelében pompázó kék bolygó háromnegyed karéja némiképpen elhalványította. Ez a kék fény a dorvik birodalmi zászlóshajó testének átlátszó részein keresztül az elegáns belső kertekre áradt. A kertek puha barna homokdűnéi hullámozó kék szőnyegnek látszottak, melyen itt-ott egy díszgyík szökdecselt keresztül. Lal herceg látóterében nem kevesebb mint öt kaktuszbokor éktelenkedett felesleges növényzetként, szinte betegesen bujává téve a látványt. A táj kékes árnyalatát leszámítva Lal szinte azt képzelte, hogy ismét az Otthonon van, téli palotájában.

Színlelt közömbösséggel fordult társa, Harl e'Kraft nagyvezér felé. Lal herceget még egy olyan civilizációban is keménynek tartották, ahol tízezer katona kivégzése pusztán erkölcsépítő demonstrációnak számított. Kerülő úton közelített az őt érdeklő tárgyhoz – a hírneve miatt megengedhette magának, hogy halkán beszéljen.

– Mindig éjszaka van?

– Igen, Mérhetetlenség, a hajót úgy tájoljuk, hogy a nap folyamatosan a kertek horizontja alatt legyen. Természetesen csinálhatnék egy „napfelkeltét”. Kevesebb mint negyedórát venne igénybe, hogy a hajót megfordítsuk...

– Ó, ne fáradj! – felelte Lal simulékonyan. – Csak elgondoltam, hogy nézhet ki innen az a „szupernap”. – Felnézett az égen felettük függő kékeszöld bolygóra. – Elméletileg nem lehetetlen, hogy egy óriáscsillagnak bolygórendszere legyen?

Az ifjú tábornok óvatosan szimatolta körül a csalit.

– Nos, igen. Ekkora csillagokból sohasem alakulnak ki naprendszeres kondenzáció útján. Ez valószínűleg három, valamelyik másik rendszerből származó bolygó véletlen befogásával jött létre. Nagyon ritka lehet az ilyesmi, de előbb-utóbb mindenre találunk példát.

– Ó, igen, itt nem kellene bolygóknak lenniük, mégis vannak. És ezeket a bolygókat egy intelligens, technikailag fejlett faj lakja. És szükségünk lenne ezekre a „valószínűtlen” bolygókra, ipari bázisként a terjeszkedésünkhöz ebben a térségben, mégsem rendelkezünk velük. – Lal szünetet tartott, majd hüllőszerű vadsággal lecsapott: – *Miért nem?*

Harl egy pillanatra megdermedt a másik érzéketlen kigyótekintetétől. Látható erőfeszítéssel lefegyverző mosolyra rándította szájnyílását.

– Kérsz egy milvakot, Mérhetetlenség?

Az előtételekkel teli lapos tál felé mutatott.

Lalnak el kellett ismernie, hogy a tábornok beleváló fickó. Bár e’Kraft a Lassú Halállal nézett szembe kudarca miatt, magyarázkodás helyett inkább az előkészített húst kínálta felettesének. Ez érdekesnek ígérkezett. Egyik csuklós karmával óvatosan felnyársalt egy vonagló milvakot, és az agyaráit belemélyesztette a kis emlős szőrtelen testébe. Szürcsölve szívta ki az állatból az életnedveket.

Harl e’Kraft udvariasan megvárta, amíg Lal végez, majd átnyújtott neki egy csomag színes felvételt.

– A puding-pofák mindenben olyan fejlettek, ahogy mondd. Két külső világuk elláthatna bennünket bármivel a további terjeszkedéshez, amire a 95-ös kötet szerint csak vágyunk. Ők még...

Lal herceg kényelmesebb pozícióba csúszott a pihenőállványon, és a pakli tetején levő felvételre nézett. Puding-pofák: ez volt a megfelelő elnevezés rájuk. Az olajbarna bőrű szörnyeteg, aki a képről bámult rá, puffadtnak, egészségtelennek tűnt.

– ...nem találták fel a tömeg-energia átalakítót, de a hidrogénfúzió egy igen hatékony formáját használják az űrhajóikban. A legnagyobb hajóik tömege meghaladja a harmincezer tonnát.

Nem rossz a hidrogénfúziós meghajtástól, gondolta Lal. Szemügyre vette a következő képet. A puding-pofák egyik rombolójának vázlata volt. A fúziós meghajtású űrhajók jellegzetes, szivar alakú testének hátsó részét szinte teljesen kitöltötték a mágneses gyorsítócsövek. Tíz rakétát helyeztek el elől, a többit pedig a jármű orra alatt, külső állványokon.

– Technikailag bizonyos tekintetben előttünk járnak. – Harl szünetet tartott, majd óvatosan folytatta: – A puding-pofák pajzsai kivédik a mi tömeg-energia átalakítóink hatását.

Ezt a megjegyzést döbbsent csodálkozás fogadta volna, ha a herceget a kémei nem tájékoztatják előre.

Lal harmincadik ősapja, I. Ghrishnak három oázist hódított meg karddal az Otthonon. Huszonegyedik ősapja, IV. Elbrek löporral és gőzzel hajtott homokjárókkal egyesítette az egész Otthont. Tizenkettedik ősapja lőtte fel az első rakétákat bolygó körüli pályára, és tökéletesítette a hidrogénbombát, amelyet a Délsarki Homokon megbúvó eretnekek ellen használt. Ám a kard, a puska, a gőz, még a hidrogénbomba is, semmi volt a tömeg-energia átalakítóhoz képest. A gyakorlatban igen egyszerűen lehetett használni: a célponttól megfelelő távolságra elhe- ↪

lyezett konvertert bekapcsolták, és a célpont anyagának bármelyik kívánt része közvetlenül energiává változott. Ha egy ilyen fegyver ellen pajzsot lehet építeni, akkor a dorvik nép máris elvesztette egyik aduászát.

E’Kraft folytatta:

– Ez a hatás feltehetően a véletlen műve. Mivel a puding-pofák nem rendelkeznek átalakítókkal, valószínűtlennek tűnik, hogy szándékosan tudnának ellenük védekezni. Mindenesetre az egyetlen módja annak, hogy elpusztítsuk az űrhajóikat, ha jelentős mennyiségű tömeget alakítunk át energiává közvetlenül a védőerőjükön *kívül*. Vagyis rakéták használatára szorítkozunk. De anatómiai előnyük is van velünk szemben, Mérhetetlenség. Egy puding-pofa több mint ötször akkora gyorsulást képes túlélni, mint egy magunkfajta dorvik. Ez a mozgékonyság az ezernyi gravitációs rakétájukkal kombinálva több mint kellemetlenné teszi az űrerőiket. Annyi kárt okoztunk az ipari központjaikban, amennyit csak mertünk, Mérhetetlenség. Nem törte meg őket. Amíg nem szerzünk abszolút ellenőrzést a helyi űr felett, addig nem lesz hódítás.

A tábornok nyersen beszélt, szinte dacosan.

Lal elég jól el tudta képzelni, ahogy az apró ellenséges űrhajók átsuhannak a dorvik vadászgépek között, és rakétákat lönek ki a rombolóikra. A tábornok saját beszámolójából, valamint Lal kémeinek jelentései alapján nyilvánvaló volt, hogy e’Kraft a legjobbat hozta ki ebből a rémes helyzetből. Kifinomult taktikai ügyességre volt szükség ahhoz, hogy túléljenek egy olyan ellenséget, amelynek hosszabbak a lábai, mint nekik, és jobban védekezik.

Átlapozta a többi fényképet. A dorvik felderítő páncélosok tervezett módosításait mutatták önjáró bombaként való használatra. Lal faja három évszázada nem használt rakétákat, így most, amikor szükségük volt rájuk, ilyen fegyverek nem álltak a rendelkezésükre.

Amikor a herceg végül megszólalt, az arcán és a hangjában nem volt semmi udvariasság.

– Szóval ezek a gennyes lények túl macacsok nektek? Túlságosan szűk a látóköröd, tábornok! – Egy díszes táblát húzott elő a deréktáskájából. – Azon az éremlyítően kék bolygón – a közvetlenül fölöttük tündöklő objektumra mutatott – a népeségük mindössze húsz százaléka él, és a naprendszer iparának csak három százaléka működik. Elpusztulásukkal nem sok kár érne bennünket, ami a rendszer hasznosságát illeti. Ez – mutatott a háromszög alakú táblára – egy parancs, apám aláírásával. Arra utasít, hogy robbantsd fel ezt a bolygót.

E’Kraft fülhártyái elszíntelenedtek.

Lal herceg halkán rásziszegett:

– Netán túl erőszakosnak találsz?

– I... igen – motyogta a tábornok döbentően.

– Talán, de éppen ez a lényeg. A bolygó tömegének egybilliomod százalékát fogjátok átalakítani. A robbanás olyan hatalmas lesz, hogy finoman megperzseli a másik két bolygó egy részét is. A tett lényege az erőszak és a brutalitás, megmutatja ennek a fajnak, hogy a további ellenállás rosszabb bármilyen megadásnál.

Lal belekezdett az Uralkodás liturgiájának elszavalásába, majd több strófa után így fejezte be a beszédét:

*A miénk minden, mi teremtett,
uralkodunk a létezők felett,*

*mi vagyunk a dorvik, a Homok fiak,
ellenszegülni nekünk nem szabad
térdre le – vagy végetek!*

– Lényegtelen, hogy elhiszitek-e ezt a szart. A lényeg az, hogy isteni hatalommal vagy anélkül, fajunknak a csúcson kell maradnia. Az a nap lesz a dorvik nép számára a vég kezdete, amikor a második helyre kerül a világegyetemben. Ha valamilyen lelki gyengeségből kifolyólag nem sikerül meghódítanunk ezt a rendszert, akkor ugyanolyan biztosan a jövő múzeumaiba küldjük magunkat, mintha csatában pusztulnánk el.

Lal egyetlen laza mozdulattal kinyúlt pihenőállványáról, és átadta beosztottjának a parancsot.

– Azonnal hajtsd végre! És vigyázz, hogy ne semmisíts meg többet a megadott tömegértéknél, különben az egész naprendszer elpusztulhat.

– Teljesen tisztában vagyok vele...

E’Kraftot csak az akadályozta meg abban, hogy megássa a saját sírját, hogy megjelent az egyik segédje háromdimenziós kép formájában, ami vibrált egy darabig, aztán kiélesedett.

– Mérhetetlenség, tábornok úr – a segéd meghajolt Lal, majd e’Kraft előtt –, tizenhárom másodperccel ezelőtt gravitációs zavart észleltünk a nap közelében. Valaki belépett a rendszerbe.

– És? – mérgelődött Lal. Egyszer belevájta a karmait abba az engedetlen szerencsétlenbe, aki előzetes bejelentés nélkül merészelt belépni a harci zónába...

A segéd izgatottan folytatta:

– Nem reagál az IFF azonosításra, Mérhetetlenség. Nem közölünk való.

Lal herceg dühösen Harl felé fordult.

– Elképzelhető, hogy a puding-pofájúak csillagközi utazással kísérleteznek?

– Nem valószínű, Mérhetetlenség. A legnagyobb tömeg, amit valaha is összeszereltek a gravitációs környezetükben, nem érte el a százezer tonnát. A mi legkisebb meghajtóegységünk tömege meghaladja az egymilliárdot.

Ez volt a dorvik nép másik aduja. Tömeg-energia átalakítók nélkül lényegében lehetetlen egy hajtóműegységet felvinni arra a bolygó fölötti pályára, ahol működhet.

A segéd megfordult, hogy megnézzen valamit a felvevő hatókörén túl, amitől izgatottsága sápadt és nyökögös réműletté változott.

– A betolakodó pontosan egy hatósugárnyira van... a naptól!

– Egy csillagot átváltoztatni – zihálta Lal. Miközben ő egyetlen lakott bolygó elpusztítását rendelte el, valaki – vagy *valami* – abszolút gonosz egy bombát barkácsolt össze, hogy elpusztítson egy galaxist.

Ott volt, ahol egy pillanattal azelőtt még semmi sem volt.

A naptól egy hatósugárnyira lévő kis, tojásdad tárgyról vakítóan tükröződött vissza az erős, fehér napfény, és szinte teljesen elfedte a felületét borító bonyolult, gammaszínű mintákat.

Két lény ült a jelenésben. Figyelembe véve az ebben az univerzumban lehetséges változatosságot, a leginkább a dorvikokra hasonlítottak. Egy képzett és okos szakértő közelebről megvizsgálva talán felfedezte volna a behatók testfelépítésében azt az igényességet és hatékonyságot, ami hiányzott a dorvikokból – vagyis ami hiányzik minden természetes fajból. A betolakodóké ugyanis több mint százezer éven át figyelte saját evolúcióját. Az eredmény talán nem keltette fel a figyelmet a külsejüket il- ↪

letően, de azokban a testekben olyan agyak lakoztak, amelyek sokkal gyorsabbak és kifinomultabbak voltak, mint bármi, amit a természetes kiválasztódás segítség nélkül létre tudott hozni. És bár érzelmeik nagyjából talán érthetőek voltak, beszélgetéseiket csak olyan elnagyolva adhatjuk át, amely már a tényszerűtlenség határát súrolja.

Az egyik teremtmény – akit a fejéből hegyesszögben kiálló két sörteszerű tüskéről lehetett azonosítani – odafordult a másikhoz, és azt mondta:

– Én még mindig az S Doradust akarom!

– Gyrd, ez a csillag majdnem ugyanakora. És egy kicsit könnyebb is elérni. – A lény szünetet tartott, és igazított valamit a vezérlésen. – A visszaugrás kiszámítása teljesen leköti a figyelmemet, úgyhogy neked kell szabályoznod a konverter relatív sebességét, amikor ledobjuk.

Az első válaszolt:

– Nem szükséges megmondanod, hogy mit tegyek, Arn.

A fizikai erőszakot éppen csak el nem érő ellenséges hangulat töltötte be az aprócska kabint. Aztán Gyrd egy biccentéssel behódolt.

– Így már jobb. – Arn megnyugodott.

– Képzeld csak el, mennyi fém fog megsülni a tűzben, amit rakunk!

Lal megtörte a szörnyű csendet.

– Milyen messze van az a tárgy?

– Tizenkéthatalár kilométerre, Mérhetetlenség. Még tíz óráig nem tudjuk elektromágneses eszközökkel észlelni.

– Meddig tartana kiszámítani egy ugrást oda mellé?

A segéd gyorsan kalkulált.

– Ha mindent felhasználunk, beleértve a taktikai számítógépeket is, körülbelül tíz perc.

– Rendben, használjatok fel mindent, amitek van! Mi pedig ugrani fogunk az egyik rombolónkkal.

– Igenis, Mérhetetlenség...

– De Mérhetetlenség, mi van a puding-pofákkal? Ha nem használjuk a taktikai számítógépeket legalább minimális védelemre, széttepik a flottánkat.

Lal alig tétozózott.

– Vállalnunk kell ezt a veszteséget. Ha nem tudjuk megállítani azt az... izét... a nap közelében, úgyis mindannyian meghalunk, és a dorvik birodalom nem ér meg újabb ezer évet. – Észrevette, hogy a segéd még mindig idegesen várakozik. A képe felé fordulva felordított: – *Mozgás!*

A segéd görcsösen meghajolt, és a kép eltűnt.

A herceg küszködött, hogy visszanyerje normál hangját.

– Evakuáld az egyik rombolódat, tábornok! Megsemmisítjük a teljes tömegét közvetlenül az ELLENSEÉG mellett.

Kihangsúlyozva tette nagybetűssé a megnevezést, a puding-pofák csupán kisbetűs ellenségnek számítottak.

– Igenis, Mérhetetlenség.

– Tíz perced van rá.

Harl bólintott, és elkezdett utasításokat osztani a személyi kommunikátorán. A császári család egyik tagjának jelenlétében üzenetközvetítővé alacsonyodott.

Lal kiadta a parancsait, és most egy örökkévalóságig kellett várnia, amíg azokat végrehajtják. Tudta, hogy valahol hegynyi számítógépek kattognak a számításokon, amelyek még a legrövidebb ugráshoz is szükségesek. Valahol másutt tízezer katonája igyekszik elhagyni a rombolót az általa kitűzött határidő előtt. És valahol, tizenkéthatalár kilométerrel arrébb van egy objektum, ame-

lyet el kell pusztítani, különben vége a galaxisnak.

Egy ragyogó vörös csillag tűnt fel közvetlenül a kertek álhorizontja felett. Egyre nagyobbra nőtt, ahogy közeledett, és egyre halványult, míg olyan lett, mint egy őrült szörny vörös szeme. Ezután, szinte egyszerre három, egymáshoz igen közeli vörös „csillag” ragyogott fel az elsőől alig kétfoknyira, és Lal felismerte a fúziós bombák jellegzetes izzását. A puding-pofák bizonyára rájöttek, hogy ellenfeleik védelmi vonala nem működik. Taktikai számítógépek nélkül a dorvikok lesüllyedtek a kuporgó milvakok szintjére. Azok a rakéták nem lehettek közelebb százezer kilométernél, de folyamatosan közeledtek.

– Ellenséges rakéta ötvenezer kilométerre, és közeledik – közölte egy gépi hang.

Lal teste megrándult, ahogy az ellenségre pillantott. Láta egy másik dorvik romboló ezüstös félholdját is, mintegy kétszáz kilométerre, de ez volt minden.

A két dorvik, Lal és Harl a zászlóshajó császári kertjében ült, és számolta az utolsó másodperceket.

A kerteket fehér fénycsóva világította be. Lal döbbenetesen nézett fel. A másik romboló, amelyet korábban látott, begyújtotta motorjait, és most lassan mozgott az égen. Sugárhajtóműveinek ragyogása átmeneti napfénybe borította a kerteket.

– Nem fog működni – sutogta Harl.

De valahogy mégis működött. A gyengeelméjű rakéta elfogadta a másik rombolót, mint alkalmi célpontot, és a kertek íves kristályfalai opálösszá váltak, ahogy a hajó védernyői bekapcsoltak. Mire a falak kitisztultak, a másik romboló eltűnt: tízezer dorvik és egy egész kontinens bruttó

éves jövedelme párolgott el kevesebb mint egy ezredmásodperc alatt.

E’Kraft tábornok agyari összekoccsantak az elfojtott érzelmektől. Katonákat veszíteni a háborúban várható volt, de védtelenül ülni, és hagyni, hogy az ellenség elpusztítson téged alsóbbrendű fegyverekkel, felért egy rémálommal. Hirtelen felnézett, ahogy a hang eljutott hozzá:

– A *Bosszú* legénysége átvonult az *Alkra kardjára*, Mérhetetlenség.

A zenit közelében egyre több vörös pont jelent meg, de Lal nem törődött velük. A flottának még egy kicsit össze kell tartania...

A segéd ismét megjelent.

– A számítások befejeződtek, Mérhetetlenség. Csak mondja meg, melyik rombolót...

– A *Bosszút*. Amint az ugrás megtörtént, és biztosra vehető, hogy az ELLENSÉG a közelében van, semmisítsétek meg a teljes tömegét!

Lal sürgető izgalma átragadt a segédre, olyannyira, hogy az meghajlás nélkül tünnette el a kivetítését.

Harl beleszólt személyi kommunikátorába, mire megjelent előttük egy kép.

– Ez a *Bosszú* fedélzetén lévő kamera felvétele. Gravitációs úton sugároz, így a detonációig mindent láthatunk.

A kép a Maelströmöt mutatta, a puding-pofák bolygójával az egyik oldalán. A kék bolygó váratlanul eltűnt. Lal megdöbbenve felpillantott, és látta, hogy a bolygó még mindig ott van az égbolton. Szégyenkezve tudatosította magában, hogy csak a *Bosszú* ugrott. Mivel a romboló tájolása a térben még mindig ugyanaz volt, a csillagok nem mozdultak el.

Aztán a kamera elfordult, és a csillagképek átsuhantak a képernyőn. A kamera ↪

vadászott: és talált. A képernyő közepén megjelent Lal előtt egy apró fehér pont, amely lassan sodródott a csillagmező előterében. Ez volt az ELLENSÉG. Nem lehetett távolabb tízezer kilométernél. A *Boszszú* detonációja elég hatásos lenne ilyen távolságból, de az ugrásnak pontosabbnak kellett volna lennie.

Nyilvánvalóan ugyanez jutott eszébe e’Kraftnak is, aki felhorkant:

– Navigáció, milyen messze van a *Boszszú* a célponttól?

– Tíz kilométerre. Az ellenséges hajó hossza nem éri el a kilenc métert.

Rövidebb kilenc méternél. A legkisebb csillagközi űrhajó, amit a dorvik nép valaha is készített, több mint egy kilométer széles volt. Az ELLENSÉG jobb volt mindennél, amit Lal el tudott képzelni. Bár csak lenne valami módja annak, hogy elfogják, és kiderítsék a titkait! Talán még ennél is fontosabb, hogy megtudják, milyen szörnyeteg képes megsemmisíteni egy napot.

– Felrobbantani a *Boszszút*!

A képernyő elsötétült.

E’Kraft megszólalt:

– A romboló teljes tömege átalakult energiává, Mérhetetlenség.

Lal ostobán bámult: ez olyan semmilyen! Épp most hoztak létre több energiát egy másodperc alatt, mint amennyit egy átlagos G osztályú csillag termel egy óra alatt, a robbanást mégis csak a kép megszűnése meg egy mutató kilengése jelezte a gravitációs hullámdetektor kijelzőjén. A robbanás fénye tíz óra alatt érné el őket, és még akkor is lángba borítaná a házakat a kék bolygón.

Milyen közel volt... még néhány másodperc, és az ELLENSÉG befejezte volna obszcén küldetését, és ezzel elpusztította

volna a dorvik fajt. De most, legalábbis egyelőre, minden megmenekült. E’Kraft felé fordult, és megkönnyebbülést látott a szemében.

– Tábornok, én...

A tábornok segédjének ismételt megjelenése félbeszakította:

– Súlyos zavart észleltünk a detonáció után, Mérhetetlenség.

– *Utána?*

– Igen, Mérhetetlenség. A behatoló valahogy túlélte a robbanást.

– Ez lehetetlen! – sikoltott fel Lal, bár tudta a szörnyű igazságot. Semmi, amit emberek alkottak, nem állhatott ellen annak a hatalmas tűzgolyónak, amivé a *Boszszú* vált. *Kivel állnak szemben?*

Lehet, hogy a játéknak már vége. Lal szeme a császári kerteket pásztázta, de az elméje már látta a pokol hullámát, amely átkozottul lassan kúszott elő a megsemmisült csillagból. Egy ilyen detonáció energiája százparszeknyi távolságra lévő bolygókat párologtatna el, és a pusztítás tovább terjedne a galaxisban, a fénysebességre korlátozódva, de feltartóztathatatlanul. A fajtája tudna a robbanásról, és mielőtt feledésbe süllyedne, visszavonulna előle, de a galaxist apránként elveszítenék, míg végül minden bolygó élettelené válna, és a fajtája...

– Hoppá! A férgek kitalálták, hogy mit fogunk csinálni. Csúnyán odapörköltek nekünk, nem gondolod, Gyrd? A férgek nem akarnak megsülni, de úgysem tudják magukat megmenteni! – Arn elragadtatottan elhallgatott.

– Végignézzük, ahogy a tűz fészekről fészekre terjed, tízezer évig nézzük, ahogy égnek – értett egyet lelkesen a másik lény, korábbi haragját szinte teljesen elfelejtve.

Egyikük sem vette észre a mögöttük lévő tér enyhe hullámzását. A torzulás az infravörösön túli és a mikrohullámon inenni tartományra korlátozódott. A változó törésmutatók a látható, az ultraibolya és a gamma tartományban mozogtak. Gyrd és Arn még mindig túlságosan el volt foglalva ahhoz, hogy észrevegyék.

– A konverter készen áll, amikor ugrunk, Arn. Mi tart vissza?

– Természetesen a navigáció. Galaktikus ugrásra készülünk. Adj még néhány másodpercet!

– Idióta.

A csillogás formát öltött. Gyrd elfordult Arntól, és meglátta, mi materializálódott mögöttük.

– Anyám!

Az anya fizikai tökéletessége miatt nagyon hasonlított távoli őseire, akik Afrikában megszelídítették a tüzet, és – alig egy évezreddel később – egy chicagói stadion alatt játszottak a maghasadással. Félelem tükröződött az arcán, egy olyan szülő félelme, aki újból felfedezte, hogy a neveletlen gyerekek alapvetően szörnyetegek – és ha ezek a gyerekek istengyermekek, akkor a gonoszságuk sátáni lehet. Egy hosszú pillanatig bámulta a lányát, Gyrdöt, aztán lassan megkérdezte:

– Mit kerestek itt?

– Kerestél bennünket? – kérdezte Arn.

Az asszony megrázta a fejét.

– Hatástalanítottam a konvertert, Arn, pont ott, ahová Gyrd dobta. Nincs hazugság, vagy mentség arra, amit tenni akar-

E-KÖNYVEK 1000 FT KEDVEZMÉNNYEL!

WWW.GALAKTIKABOLT.HU